בס"ד

"הדף לתולדותינו"

יום ג', כ"ו בטבת תשע"ז (24 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

*היום, **לפני 100 שנה**, ב-**כ"ו בטבת** בשנת ה'תרע"ז [20 בינואר 1917] - פעילי ניל"י הותקפו על ידי בדואים מדרום לרפיח בדרכם למצרים ליצור קשר עם הבריטים שם - **אבשלום פיינברג נרצח** אך עמיתו יוסף לישנסקי הצליח במשימתו.*

ב-1915 הקים [**פיינברג**] יחד עם **אהרון אהרנסון** את מחתרת ניל"י. לצורך כך נשלח **אלכסנדר אהרנסון** למצרים ליצור קשר עם המודיעין הבריטי שישב שם. אהרנסון כשל במשימה וסולק ממצרים. הוחלט לשלוח את פיינברג, בתקווה שהוא יצליח ליצור קשר עם הבריטים. ב-30 באוגוסט 1915 יצא באניית הפליטים "דה מוינס", והגיע למצרים בתוך מספר ימים. הוא הצליח ליצור קשר עם קצין המודיעין הבריטי **לנרד וולי**, וזה הסכים לרעיון הקמת רשת הריגול. פיינברג תודרך בשיטות איתות וקידוד המידע, וכן נתבקש להביא פרטים מסוימים אודות הצבא התורכי, ואודות שני טייסים בריטים שמטוסם התרסק בנגב.

כשחזר לארץ, ב-8 באוגוסט, החל בשיטוטים שנועדו להשיג מידע. הוא חיבר דו"ח בו פירט את מצב הצבא העות'מאני במקומות שונים ברחבי הארץ, מצב הדרכים ושמועות ששמע. **דו"ח זה הכיל מידע מודיעיני מדויק למדי, שבדיעבד התברר כי היה חסר לבריטים** באותה עת. פיינברג ציפה לאנייה הבריטית שהוסכם כי תבוא לארץ בראשית דצמבר. אנייה זו הגיעה, אך מסיבה לא ברורה האיתותים אליה לא צלחו. לאחר מספר ימים **החליט אבשלום לצאת מצרימה בדרך היבשה**.

פיינברג יצא דרומה ונתפס בשטח ההפקר שבין הכוחות העות'מאניים לבין אלו הבריטיים. בטרם נלכד, הצליח להשמיד רשימות בעלות אופי צבאי שנשא, ולקרוע מעליו את דרגות הקצונה התורכיות שנשא שלא כדין. הוא נעצר והושם בכלא בבאר שבע. בחקירתו טען שהיה שם כדי לחקור את תנועת הארבה. הוא קיבל גיבוי מאהרון אהרנסון, שהיה ממונה מטעם השלטונות למלחמה בארבה, ובסופו של דבר החקירה נסתיימה בלא כלום ופיינברג שוחרר מכלאו.

שנת 1916 עברה כולה בניסיונות לייצר קשר יציב עם הכוחות הבריטיים שישבו במצרים. גם בראשית ינואר 1917 נראה לאבשלום שאין קשר כזה. מאהרון אהרנסון, שיצא עוד קודם לכן לאנגליה, לא נשמעו ידיעות (אף שכבר הגיע למצרים בדצמבר 1916). **פיינברג**, שניהל בהיעדרו את תחנת הניסיונות, **סבר שיש צורך דחוף להגיע למצרים**. הוא יצא לדרכו לחצי האי סיני, יחד עם **יוסף לישנסקי**, כשהם מחופשים לבדואים. **בלילה שבין ה-19 ל-20 בינואר** הם, ככל הנראה, תעו בדרכם ופגשו בדואי אשר דרש מהם להתלוות עמו אל האוהל שלו (ולמעשה להסגיר עצמם לתורכים). לישנסקי הכה אותו ואיים עליו באקדחו. הצעיר הבדואי, יונס אלבחבח, הלך אל האוהל ודיווח על

"אֱלֹקִים נִצָּב בַּעֲדַת-אֵ-ל בְּקֶרֶב אֱלֹקִים יִשְׁפֹּט."
מתוך פרק התהלים [פ"ב] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי ו**נפגעי** ישראל

יום ג', כ"ו בטבת תשע"ז (24 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

פיינברג ולישנסקי. שני ז'נדרמים תורכים (חיילי שיטור) וכשלושים בדואים יצאו ללכוד את פיינברג ולישנסקי. **בהיתקלות נפצעו לישנסקי ופיינברג**. לישנסקי נמלט, ופיינברג, שנפצע בירכו ולא יכול היה לנוע, ירה בז'נדרם התורכי בתגובה לדרישה לזרוק את נשקו. **בעקבות זאת, נורה ונהרג**.

יוסף הצליח, למרות שהיה פצוע, להיחלץ מהמקום ולהגיע למשמרות הקדמיים של הבריטים שכבר היו במדבר סיני. הבריטים סייעו ליוסף לחזור לארץ, אבל חבריו למחתרת לא האמינו לסיפורו שאבשלום נפגע בקרב עם בדואים ונהרג, אלא חשדו בו שהוא רצח את אבשלום בשל סכסוך על אהבתה של **שרה**. כאמור, בן דודו של אבשלום, **נעמן בלקינד**, שלא האמין בסיפור, יצא לחפש אותו באזור הדרום, וכך נתפס על ידי התורכים.

פתרון התעלומה ראשונה

שנים רבות היה מעשה הירצחו של אבשלום ומיקום קבורתו בגדר תעלומה. בתקופת מלחמת ששת הימים שהה בסיני רס"ן **ד"ר שלמה בן אלקנה**, שם יזם את החיפושים אחר קברו של אבשלום. בתו, הגברת **נאוה בן אלקנה**, הסבירה את מורכבות הפרשייה ואת חלקו של אביה במציאת קברו של אבשלום: "את פרשת אבשלום פיינברג פענח שלמה בן-אלקנה 50 שנה אחרי התרחשותה. משימת החקירה, הגילוי והאימות הייתה מאוד מורכבת. בסופה אבי איתר ותיחקר את הבדואים שהיו עדים, ואולי אף שותפים, לרצח אבשלום. בין השאר **חקר אבי את הבדואי אשר קבר את אבשלום במדבר**".

בשנת 1967 הובאו עצמותיו של אבשלום לישראל ונקברו בהלוויה ממלכתית בבית העלמין הצבאי שבהר הרצל בירושלים. **עץ הדקל שנעקר ממקומו בסיני, ניטע מחדש בעיר כרמיאל**. חוטר מ"דקל אבשלום" ניטע במרכז הבינתחומי לזכרו של אבשלום פיינברג. [**מקור**]

≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈

כאמור, **אבשלום פיינברג נהרג** עם החיילים בקרב ולישנסקי הצליח להימלט. הבדואים קברו את גופתו של פיינברג. במהרה הסתבר שהתמרים שהיו בכיסו נבטו והם הפכו במהלך השנים לעץ דקל. על פיו זכרו הבדואים את מקום קברו של "היהודי".

שנים רבות אחר-כך, לאחר שמדבר סיני נכבש על ידי צה"ל ב**מלחמת ששת הימים**, סיפרו הבדואים לחיילי צה"ל על קבר היהודי והצביעו להם על הדקל. בחפירה התגלה השלד של אבשלום פיינברג

"אֱלֹקִים נִצָּב בַּעֲדַת-אֵ-ל בְּקֶרֶב אֱלֹקִים יִשְׁפֹּט."
מתוך פרק התהלים [פ"ב] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום <u>שלישי</u> בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי ו**נפגעי** ישראל

יום ג', כ"ו בטבת תשע"ז (24 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

והועבר לארץ. במאי 2009 ניטעו בישראל חוטרים מהדקל, הן ליד קברו בהר הרצל והן בבית פיינברג בחדרה - המוזיאון שמנציח את סיפורו של אבשלום וסיפור משפחתו. [**מקור - סוד-הדקל-המסתורי**]

והנה סרט מרתק על סיפורו של אבשלום פיינברג וסיפור הדקל:
https://youtu.be/9wEsPq3CDrk

"אֱלֹקִים נִצָּב בַּעֲדַת-אֵ-ל בְּקֶרֶב אֱלֹקִים יִשְׁפֹּט."
מתוך פרק התהלים [פ"ב] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי **ונפגעי** ישראל